

2016. május 29. – Vasárnap, Krisztus Szent Teste és Vére: Úrnapja

Jézus egy magányos helyre vonult apostolaival. A nép megtudta és utána ment. Ő szívesen fogadta őket, és beszélt nekik Isten országáról, akik pedig gyógyulást kerestek nála, azokat meggyógyította.

A nap már hanyatlóban volt. Odament hozzá a tizenkettő: „Bocsásd el a népet – figyelmeztették –, hogy a környékbeli falvakban és tanyákon szállást és élelmet keressenek maguknak, mert itt elhagyatott helyen vagyunk.” „Ti adjatok nekik enni” – válaszolta. „Csak öt kenyერünk és két halunk van – mondták. – El kellene mennünk, hogy ennivalót vegyünk ennyi népnek.” Mintegy ötezer férfi volt ott.

Akkor meghagyta tanítványainak: „Telepítsétek le őket ötvenes csoportokban.” Úgy is tettek. Letelepédtek mindnyájan. Jézus pedig kezébe vette az öt kenyeret és a két halat. Föltekintett az égre, megáldotta azokat. Majd megtörte, s tanítványainak adta, hogy osszák ki a népnek.

Miután mindnyájan ettek és jóllaktak, még tizenkét kosárra való maradékot szedtek össze.

Lk 9,11b-17

Az Úrnapja valami olyasmit hordoz magában, ami hívogat minket. Ami ebben az ünnepben szép, az éppen az, amire hivatalosak vagyunk. Ez a szép az életünket akarja beragyogni. Ez a ragyogás boldoggá tesz, és arra ösztönöz, hogy a világ felé fordulva örömet sugározzunk mindenkinek.

Ha nem éljük át ennek az ünnepnek a lényegét, akkor a szépsége is elsikkad. Dél-Amerikában az indiánok hajnalonként kiülnek a lapos tetejű házukra, és együtt imádkoznak, segítenek az istenüknek, a Napnak, hogy fölkeljen, és elkezdje életadó körútját az égen. De egyetlenegy indiánnak sem jut eszébe, hogy ő valaha is egyesülni akarna istenével, a Nappal. Természetesen tudják, hogy ez adja nekik az életet, és mindent, amire szükségük van. Ezért szeretettel és imádattal fordulnak felé, köszönetet és hálát mondanak neki, de nem akarnak egy lenni vele. Ugyanígy muzulmán testvéreink is azt mondják, hogy az ő istenük, Allah a legnagyobb, a végtelen, és mint irgalmas Istent imádják. Naponta többször kifejezik hódolatukat. Ám hogy ők egy legyenek istenükkel, Allah-al, erre sem igényük, sem elképzelésük nincsen. Tökéletesen megelégednek azzal, hogy az Istenük igazságos és irgalmas velük szemben. Az Ószövetség népe is egy Istent hitt, akitől kellő távolságot tartott. Egyrészt, féltek Istentől, másrészt, lehetetlennek tartották ledolgozni azt a végtelen távolságot, ami köztük és az Istenük között volt.

A próféták voltak azok, akik először mondtak olyanokat, hogy Isten a saját szívét, lelkét önti majd beléjük. Hogy tehát Isten közel kerül hozzájuk, sőt belép az életükbe, személyes szférájukba. A zsidók ezt szombatónként fölolvasták, elmélkedtek róla, de nem tudtak vele mit kezdeni. Amikor megjelenik Jézus, és azt mondja, <<Én a próféták által ígért eljövendő

vagyok>>, akkor istenkáromlásnak tekintik mindazt, amit magáról hirdet. Jézus nem azzal kezdi a működését, hogy rögtön meghirdeti a vele, és az Istennel való teljes egységet. Megfontoltan közelít a kérdéshez. Azt mondja: ha egyetértően, szeretettel imádkoztok az én nevemben, ott vagyok köztetek. Már ez is óriási, hiszen nem kell elmenni a templomba, összejön a család, együtt imádkozik, Krisztus pedig ott van közöttük.

Jézus azonban olyan kinyilatkoztatásokat is tesz, amit a tanítványok értetlenkedve hallgattak: „Én és az Atya egy vagyok.” Vagy: „Legyetek egy, ahogy én és az Atya egy vagyunk.” Az apostolok csak lépésről lépésre tudnak haladni azon az úton, aminek a vége az Úrba való megérkezés: Én és az Úr egy – test, egy lélek – vagyok.

„Mi mindannyian egy test, egy kenyér vagyunk, mert mindannyian egy kenyérből részesülünk.” Pál apostol az egy test misztériumát úgy tárja a hívek elé, mint egy megélt evidenciát. „Élek, de már nem én, hanem Krisztus él énbennem.” Következésképp, minden Krisztusban hívőt szentnek, szent teremtménynek tekint, akik a keresztség által Istentől születtek, Isten életében (természetében) részesültek.

Az Úrnapja azt a misztériumot ünnepelteti velünk, hogy egy test, egy kenyér, egy lélek, egy valóság lettünk Isten megtestesült Fiával. Ennek az ünnepnek a szépsége – elevensége – abban rejlik, hogy mi képesek vagyunk éhezni, szomjazni ezt az egységet. Sokan alázatoskodva eltávolítják maguktól ezt a titkot: „Én méltatlan vagyok arra, hogy Istennel egy legyek.” Szinte lebeszéli magukat arról, hogy ők valaha is úgy legyenek egy Krisztussal, ahogyan ő egy az Atyával. Mindannyian tudjuk, hogy bűnösök, méltatlanok vagyunk a vele való egységre. Ha azonban nem vagyunk hajlandók vágyakozni erre, ha tehát lemondunk arról, hogy ő vonzzon minket, akkor el fogunk távolodni Istentől. Így hogyan is láthatnánk az értelmét, jelentőségét annak, hogy vasárnapról vasárnapra az Eukarisztiában, az egy kenyér közösségében részesüljünk?

A keresztyénység legnagyobb kihívása, hogy újra szembenézzon ezzel a misztériummal. Nem az én elképzelésem, fantáziám szülte, nem én vagyok a kezdeményezője, sem beteljesítője, hanem te, Uram. Ha viszont te vágyva vágyasz arra, hogy elköltsd velünk ezt a húsvéti vacsorát – hogy egyesítsd a testünket, a szívünket, a lelkünket önmagaddal –, akkor ezt mi hogyan utasíthatjuk vissza? Ez a visszautasítás, akármennyire is józannak tűnik – emberi méltatlanságunkra (a bűnösségünkre) hivatkozva –, voltaképpen a legnagyobb tévedés. Hiszen Jézus azért jött, hogy a bűnösöket hívja, üdvözítse, igazzá tegye, és az Atyához vezesse őket. Ahhoz az Atyához, aki nem lelhető föl másban, csak Jézus Krisztusban, mert vele oszthatatlanul egy. A Fiú nem tud senkit elvezetni az Atyához, csak ha vele egy lesz. Ha erről lemondunk, voltaképpen az üdvösségről, a boldogságunkról, az élet legnagyobb szépségéről mondunk le.

Kérjük a mindenható Istent, hogy képesek legyünk őszintén és bátran, élő hittel kimondani: Uram, azt akarom, hogy egy legyek veled most és örökkön örökké.

Amen.